

Painan kuulokkeet korviin, paikkaan oven kii. Sä katsoit mua inhoten, puhuit ivallisesti hymyillen. Sä olit mulle tyhjää ilmaa, pelkkii tekoriipsii, hiusten pidennyksii. Et ees reagoinut, kun häivyin Tuolin kaadoin. Kuiskasin hyvästi. Liftasin kotiin ja itkin. Olitko muka ollut mulle joskus ystävä? Ei tunnu nyt siltä. Me kuunneltiin ennen yhdessä rokkia, käveltiin kaduilla naurettiin. Nyt susta on tullut samanlainen, kuin ne lissut joita pilkattiin. Mut mä en pysty nauraa sulle. En päin naamaa, koska sä oot silti sä.